

Verklaring

Ik parkeer mijn auto bij de Halte. Links van me staat een lichtblauwe auto ter waarde van nog geen € 4.000. Ik doe de deur open om uit te stappen. Vanwege het gebrek aan ruimte raakt mijn deur heel zacht de stootstrip van de lichtblauwe auto aan. Ik doe de deur dicht en loop langs mijn achterdeur weg. Ik hoor en zie dat iemand achter het stuur zit van de lichtblauwe auto en dat hij op het raam van de rijder tikt en een gefrustreerd gebaar maakt. Ik had door kunnen lopen, maar ik besloot om op een normale manier te vragen wat er is. Achteraf gezien had ik sorry moeten zeggen. Dat was waarschijnlijk beter geweest. Maar ik was me op dat moment niet bewust genoeg dat de bestuurder dit zo ernstig vond.

Terwijl ik al wegliep van de lichtblauwe auto draaide ik om en liep naar de deur van de bestuurder. Hij stapte uit en bracht zijn gezicht vlak bij mijn gezicht en keek me met zijn priemende ogen aan. Vind je dat normaal?! Wat is er? Vind je dat normaal?! In een poging om de afstand tussen ons te vergroten besloot ik stappen achteruit te zetten. Ben je een beetje gespannen? Vind je dat normaal?! Heb je een drukke week gehad, vroeg ik terwijl ik verder achteruit liep. Vind je dat normaal, vroeg hij weer terwijl hij zich op nog geen 20 cm afstand van mij bevond. Er is niks aan de hand. Vind je dat normaal?! Het ging heel zacht. Vind je dat normaal?! Kijk, maar zei ik, terwijl we inmiddels tussen de auto's aan de bestuurderskant van mijn auto stonden. Er is niks aan de hand. De bestuurder van de lichtblauwe auto keek een keer half achterom en zei: Ik hoef niet te kijken en vervolgde zijn weg om ruzie uit te lokken. Nadat ik nog verder achteruit was gelopen en hij vast bleef houden aan de beperkte afstand tussen zijn gezicht en mijn gezicht en hij nog twee of drie keer vind je dat normaal zei, dacht ik dat ik in mijn recht stond om hem te slaan. Ik was immers niet in staat om mezelf mondeling verbaal te verweren tegen deze fysieke en verbale aanval.

De bestuurder van de lichtblauwe auto

- Nam tot het fysieke verweer van de heer Hazeleger vanaf het begin af aan een hele agressieve houding aan door:
 - Mij consequent met priemende ogen aan te kijken
 - Consequent naar mij toe te lopen
 - Consequent een afstand tussen zijn gezicht en mijn gezicht aan te houden van circa 20 cm
 - Consequent de vraag / opmerking: Vind je dat normaal?! op mij af te vuren
- Nam niet de moeite om in communicatie te treden
- Nam niet de moeite om te kunnen constateren dat er geen schade was ontstaan

Ik

- Nam voorafgaand aan mijn fysiek verweer een vriendelijke en onderzoekende houding aan
- Probeerde in communicatie met de bestuurder van de lichtblauwe auto te treden door verschillende vragen te stellen?
- Probeerde de ruimte tussen de bestuurder van de lichtblauwe auto te vergroten door steeds achteruit te lopen

- Probeerde de bestuurder van de lichtblauwe auto te laten zien dat er geen schade aan zijn auto was ontstaan

Nadat de afstand tussen mij en de bestuurder van de lichtblauwe auto na wat klappen en schoppen was vergroot, hervatte de bestuurder van de lichtblauwe auto zijn verbale aanval. Vind je dat normaal, waarop ik opnieuw mijn fysieke verweer inzette. De bestuurder van de lichtblauwe auto bleef echter maar doorgaan. Op het laatst besloot ik ermee te stoppen en mezelf te gaan verdedigen, aangezien:

- Ik de ruimte tussen de bestuurder van de lichtblauwe auto en mij had vergroot;
- De bestuurder geen tekenen vertoonde om te stoppen met zijn verbale aanval;
- De bestuurder de ruimte tussen ons bleef verkleinen;
- De bestuurder geen enkel teken vertoonde om daadwerkelijk in gesprek te gaan en
- Met de wetenschap dat ik met één slag van de bestuurder onderuit kan gaan.

Op vrijdag **29-03-2024** omstreeks 19:30 werd ik door de Politie gearresteerd, waarbij de Politie mij verzekerde dat de persoon die aangifte had gedaan ook aangehouden werd en de Politie aangaf dat ik ongeboeid in alle rust naar het bureau werd gebracht voor verhoor. Terwijl ik in werkelijkheid in een isoleercel in het arrestantencomplex in Arnhem werd gebracht, mij het contact met de buitenwereld om 21:26 uur werd ontnomen en moest wachten tot de Officier van Justitie de volgende dag tijd had om mijn verklaring af te nemen.

Op zaterdag **30-03-2024** omstreeks 13:00 mocht ik uiteindelijk mijn verklaring afleggen bij de Officier van Justitie. Tijdens dit verhoor gaf ik aan cannabis als medicijn te gebruiken tegen stress en depressie. De Officier van Justitie verklaarde gedurende dit verhoor dat de persoon die de aanklacht had ingediend in tegenstelling tot wat de Politie had verklaard niet was aangehouden. Dit vergroete het gevoel van onrechtvaardigheid enorm. Desalniettemin kreeg ik vervolgens te horen dat alleen mijn vingerafdrukken en foto nog genomen moest worden, waardoor ik op dit punt de hoop had dat ik snel naar huis mocht. Maar nadat mijn vingerafdrukken en foto waren genomen kreeg ik tot mijn grote schrik om 15:16 uur te horen dat ik tot maximaal drie dagen extra moest blijven omdat het Openbaar Ministerie nog geen beslissing had genomen.

Op dat moment ging het mis. Na 19 uur hechtenis rekende ik dat ik gezien het Paasweekend hoogstwaarschijnlijk nog tot minimaal dinsdagmiddag oftewel nog minimaal 69 uur in de isoleercel moest zitten. De isolatie en het gebrek aan medicatie zorgde ervoor dat ik de mogelijkheid om te luchten en douchen afsloeg en mezelf daarmee begon te verwaarlozen. Met grote moeite had ik gezien hoe anderen hun geest verzorgden met kankerverwekkende sigaretten en met grote moeite kreeg ik keer op keer een verzoek om medicatie en wist ik me tot op dat moment te redden zonder medicatie.

Maar toen sloeg de paniek toe. “Ik heb mijn medicijnen nodig. Ik heb cannabis nodig. Ik heb een vernevelaar bij me. Ik heb een verklaring, die staat op mijn telefoon. Ik heb een dokter nodig. Mag ik douchen. Mag ik luchten. Ik wil mijn advocaat spreken. Ik ben verdacht van mishandeling. Jullie hebben mijn verklaring afgenomen en mijn foto en vingerafdrukken genomen. Een mogelijke straf bestaat uit een geldboete of een werkstraf. Waarom moet ik hier nog zitten? Dit gaat niet goed. Ik krijg alleen maar energie van die pillen. Je hebt het erger gemaakt. Hoe lang duurt dit spul?”

“Je bent echt vervelend. Moet ik een ambulance bellen? Sla maar met je hoofd tegen de deur aan, dan is het zo over. Het duurt niet zo lang.” Dat waren de antwoorden die mijn client kreeg.

Nadat ik bijna een hele dag geduld had getoond zonder mijn eigen medicatie en meer stress kreeg van de medicatie van de Politie bereikte ik mijn ware dieptepunt. Het gevoel van onrecht, de lange wachttijd, het gebrek aan ruimte, het gebrek aan luistervaardigheden en het te veel aan energie als gevolg van de medicatie van de Politie resulteerde in niets anders dan zelfmoordgedachten. Een ware hel.

Spijtbetuiging

Geachte bestuurder van de lichtblauwe auto,

Ik schrijf u deze brief om mijn oprechte spijt en excuses aan te bieden voor mijn ongepaste reactie in onze recente interactie. Ik realiseer me nu dat ik had moeten beginnen met een directe uiting van spijt in plaats van de vraag te stellen "Wat is er?" zonder mijn excuses aan te bieden.

Bovendien wil ik mijn diepe spijt betuigen voor de scheur in uw jas die ik veroorzaakt heb. Het was volkomen ongepast van mij en ik begrijp volkomen dat dit voor u erg vervelend moet zijn geweest. Het spijt me ten zeerste dat ik dit niet eerder heb erkend.

Ik beseft dat mijn reactie ongepast was en niet in lijn was met de normen van respect en beleefdheid die ik altijd nastreef. Door niet direct mijn spijt uit te spreken en de scheur in uw jas te benoemen, heb ik mogelijk uw gevoelens verwaarloosd en onnodige verwarring of pijn veroorzaakt.

Het spijt me oprecht voor mijn gebrek aan empathie en begrip in die situatie. Het was onjuist van mij om niet onmiddellijk verantwoordelijkheid te nemen voor mijn woorden en daden, en om de schade aan uw jas niet direct te erkennen.

Ik hoop dat u mijn oprechte excuses aanvaardt en dat we dit misverstand kunnen overwinnen. Ik verzeker u dat ik mijn best zal doen om in de toekomst respectvoller en zorgvuldiger te communiceren, en om meer verantwoordelijkheid te nemen voor mijn acties.

Nogmaals, mijn oprechte excuses voor mijn ongepaste reactie en de schade aan uw jas.

Met vriendelijke groet,

Youri Hazeleger